Taina norilor de Ovidiu Bufnilă

Omul din Takla Makan mi-a vorbit despre taina norilor. Pescuiam balene în îndepărtatul Nord şi visam că într-o bună zi să am mâna mea de aur în Puerto Pico şi să fumez trabuc şi să nu-mi pese de nimeni.

Omul din Takla Makan fuma pipa şi scuipă într-una şi-şi tot mângâia chelia crăpată de soare. Mă lua peste picior. Pe lângă el eram un novice. Am flecărit îndelung despre balena albastră şi despre ţinuturile de dincolo de Cercul Polar, unde se ridicau cetăţi puternice şi unde trăiau seminţii necunoscute.

Argatoian avea şi un harpon adus de dincolo de Cercul Polar şi se mândrea din pricina asta de dimineaţă şi până seara. Împungea câte un ageamiu cu harponul şi hahalea de se cutremura balenieră. Cerul era vânat şi din când în când străfulgera soarele. Ne încăpăţânam să cutreierăm apele. Argatoian mi-a salvat viaţa când am nimerit în inima furtunii ce maturase mările Sudului. După câţiva ani, l-am reîntâlnit pe Argatoian în Mauna Lao. Trăgea din pipa pe terasa unei cafenele pe care o ţinea Bobolina, femeia-elefant. Bobolina tocmai încerca să-l convingă pe bravul vânător de balene să facă împreună o călătorie cu balonul până în Puerto Pico. Eu m-am învoit să-i însoţesc şi nu-mi pare rău pentru că am avut o aventură de-a dreptul nebună.

Uneori îi povestesc despre asta prietenului meu care lucrează la Arsenal. El un pătimaş pescar şi se dă în vânt după poveşti cu fantome şi cu extratereştri. Stăm umăr lângă umăr şi flecărim despre femei şi despre cursele de automobile din Bulbona şi despre dragonul de foc ce s-a arătat pe cerul Candorrei şi despre preţul aurului, care a crescut în ultima vreme.

De fiecare dată el îmi pune aceeaşi întrebare în legătură cu călătoria cu balonul şi anume de ce norii ne-au trimis tocmai în Abissala. Urcându-ne la cinci mii de picioare, ne-am pierdut printre nori, busola s-a defectat şi ne-am trezit în câteva clipe în Abissala.

Bobolina şi-a cumpărat un peşte de sticlă pe care îl visa încă din copilărie, iar eu am întâlnit-o pe prinţesă pe care o visam pe vremea când eram ucenic la atelierele regale din Bankusai. Argatoian n-a vrut nici în ruptul capului să ne dea vreo explicaţie şi lucrurile au rămas aşa. Uneori când ne întâlnim încerc să-l trag de limbă, dar el râde ticălosul şi, lovindu-se cu palmele peste redingota ponosită, împrăştie nori trandafirii.